

[Wilhelm]

for en samlet økonomisk politik i den nuværende socialdemokratiske forstand, det vil sige omfattende indkomstpoltik med lønrammer, overenskomstindgreb osv.

Men hvad er det, regeringen har fundet til højre? Det faste flertal har været med og uden venstre, med og uden de konservative, med og uden CD. Eneste faste partner gennem alle større forlig har været kristelighe-den, som regeringen til sidst slet ikke ville have med. Næsten hver gang har denne luftige fasthed været på nippet til at vælte, nogle af de faste har endda haft for vane at springe fra, når forliget var indgået, og omkring klumpforliget udløstes et valg i utide. Men i øvrigt hører det med i billedet af regeringens faste flertal, at det lejlighedsvis forsøger en regeringsstorm. Dette er sandheden om regeringens såkaldte faste flertal og den myte, man har skabt dér.

Anderledes er det ikke med den såkaldt samlede økonomiske politik, som dette flertal skulle sikre. Hver eneste lille lap på 100 mill. kr. ud eller ind har krævet ugers forhandling. En fuldstændig ligegyldig sag som bådskatten har været et af de helt store spørgsmål. Derimod foreligger der ikke nogen enighed om eller bare udsigt til enighed om sådanne spørgsmål som huslejepolitikken, skattepolitikken, nybyggeriets finansiering og omfang, kapitalgevinsterne, energipolitikken, omfanget og prioriteringen af de offentlige investeringer, for slet ikke at tale om alvorlige indgreb mod arbejdsløsheden og dens virkninger i denne påståede samlede økonomiske politik.

Det hører med til karakteristikken både af det faste flertal og af den samlede økonomiske politik, at forligspartierne konsekvent er sprunget fra de dele af aftalerne, de ikke brød sig om, fra løftet om aftrapning af rentefradrag og lejeværdi, fra aftalen om 40.000 boliger, hvor de endda tvang regeringen til at trække sit forslag herom fra februar 1975, fra løftet om indgreb mod kapitalgevinsterne osv. Det faste flertal om en samlet økonomisk politik er slet og ret et tankespind, som regeringen søger at fremstille som sikkerhedsnet for at retfærdiggøre de ustandselige forlig til højre og det reaktionære mismask, der kommer ud af dem, og tankespind er nu engang ikke meget bevendt som sikkerhedsnet.

Hvad er så alternativet? Det meget omtalte andet flertal er noget af en mystifikation. Der er næppe fast flertal for ret meget og da slet ikke for en samlet økonomisk politik, som socialdemokratiet opfatter begrebet. Men der er, også selv om højre skulle gå i baglås derved, et bredt spektrum af enkeltmuligheder ved konstellationer, som tillader, at mindst et af partierne SF, DKP, radikale, retsforbundet og VS holder sig udenfor.

Vi er nok de mest restriktive – eller, som socialdemokratiet ville sige det, de mest upålidelige. Lad mig derfor først præcisere vilkårene for VS' vedkommende: Vi indlader os ikke på at støtte en mindre forringelse under trussel om en større, og vi går ikke ind i klumpforlig, hvor vi skal støtte nogle forringelser for at få nogle forbedringer. Der må tages stilling fra sag til sag; det må konstateres, om der faktisk er flertal for forringelserne, og så må det flertal også tage ansvaret for dem. Til gengæld stiller vi ikke noget krav om fast flertal. Det er ikke hos os – og jeg har forstået heller ikke hos de andre partier, der her er nævnt – man er ultimative eller eksklusive.

Samtidig er vi i VS parat til at støtte enhver forbedring for arbejderklassen, den være sig nok så beskedene. Dette har vi meddelt fra den første dag, og det har vi praktiseret uden undtagelse – selvfølgelig ud fra vores egen vurdering af, hvad der er en forbedring, alt taget i betragtning. VS' politiske profil er klar nok til, at vi ikke behøver at frygte identitetsproblemer, fordi vi støtter småforbedringer. Vores praksis har hele tiden været fuldt ud i overensstemmelse med de retningslinjer, jeg her har ridset op.

Når vi i sin tid, uden større entusiasme i øvrigt, foretrak en socialdemokratisk regering, bl. a. med den begrundelse, at en sådan ville være mere påvirkelig af reaktionerne fra arbejdspladserne, blandt lejerne m. v., så er vi selvfølgelig også parat til at udnytte det til det yderste, når disse reaktioner nu endelig begynder at gøre sig gældende.

De fleste, selv i socialdemokratiets egen basis, tror, at det kun er et spørgsmål om god vilje og om flertalsmuligheder, hvorvidt socialdemokratiet begynder at føre politik i arbejderklassens interesse. Det mener VS som bekendt ikke, men lad os alligevel se på, hvad socialdemokratiet kunne bruge konstellationerne til venstre til, hvis det var så en-